

ВИЗНАЧЕННЯ ПРІОРИТЕТНОСТІ ТА ПЕРСПЕКТИВНОСТІ НАПРЯМІВ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ ПРОМИСЛОВОГО ПІДПРИЄМСТВА

Сучасний стереотип ефективного управління підприємством ґрунтується на твердженні, що одним із головних інструментів ведення бізнесу є застосування у своїй діяльності інновацій, які у будь-якому випадку матимуть позитивний ефект для господарювання підприємства в майбутньому. Поряд із цим значна кількість науковців мають дещо іншу думку. Доцільно зауважити, що лише ті інновації у будь-якій своїй формі можна назвати успішними для діяльності підприємства, котрі задовольняють основну ціль підприємницької діяльності – максимізацію прибутку. Шляхи досягнення даної цілі можуть мати велику кількість варіантів, але лише ті є пріоритетними, які, розкриваючи конкурентні переваги підприємства з найменшими витратами приносять економічний ефект для діяльності підприємства та соціальний – для суспільства.

Пріоритетність інноваційних рішень на підприємстві є широким поняттям, що передбачає здійснення таких заходів, в результаті, яких будуть досягнуті поставлені цілі інноваційної діяльності з найменшими витратами та з максимальним економічним ефектом.

За твердженням Р.А. Фатхутдінова основним критерієм для прийняття управлінського рішення по обранню інноваційного проекту до реалізації є показники економічного ефекту та ефективності [1, с.591]. А.В.Козаченко, М.П. Афанасьєва, М.Г. Долинська і І.А. Соловійова вважають, щоб при розробці та подальшому впровадженні у виробництво результатів інноваційних проектів, крім показників економічної ефективності, треба також враховувати конкурентне середовище, в якому знаходиться підприємство. Вони стверджують, що конкурентне середовище складається з комплексу факторів, які взаємопов'язані між собою. В.О. Зубенко пропонує власний алгоритм визначення пріоритетності реалізації інноваційних проектів, де до аналізу приймаються лише інноваційні проекти з позитивним економічним ефектом[2].

У той же час доцільно виокремити поняття перспективних напрямів інноваційної діяльності підприємства, що доповнюють пріоритетні, розкриваючи при цьому більш широку сутність. А саме вони передбачають не лише впровадження тих напрямів інноваційної діяльності підприємства, що є максимально успішними для нього, а й

виокремлюють далеко строкову перспективу стратегічного розвитку підприємства, окреслюють виражені кроки по реалізації проектів не лише з користю для підприємства, а й усього суспільства взагалі, несуть в собі впровадження інноваційних інструментів з метою розвитку соціально-етичного потенціалу, а найголовніше – розкривають ті аспекти інноваційної діяльності, що можуть стати базисом для виокремлення нових світових тенденцій трансформації суспільства та (або) вивести систему інноваційної діяльності підприємства на якісно новий рівень. Запропонована автором схема взаємозв'язку пріоритетності та перспективності напрямів інноваційного розвитку промислового підприємства наведений на рис. 1.

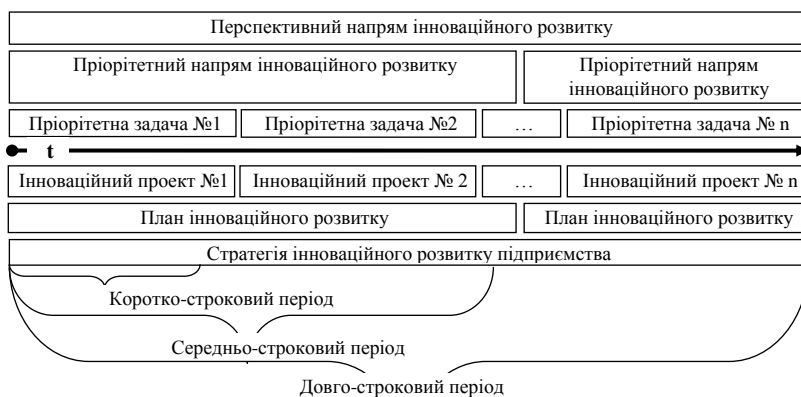

Рис. 1 – Місце перспективного напрямку інноваційного розвитку у розрізі часового інтервалу стратегічного розвитку

Слід зауважити, що інноваційний процес є складний та багатограний, його ускладнення особливо гостро може відбуватися в періоди переходу соціально-економічних систем із одного якісного стану в інший, коли загострюються усі суспільні відносини, що різко продукує невизначеність подальшого розвитку майбутнього. У цих умовах необхідним є максимальна концентрація уваги на стратегічних цілях та задачах інноваційної діяльності, а також виокремлення перспективного напрямку інноваційного розвитку.

1. Фатхутдинов Р.А. Конкурентоспособность организации в условиях кризиса: экономика, маркетинг, менеджмент. – М.: Издательско-книготорговый центр «Маркетинг», 2002. – 892 с.

2. Зубенко В. О. Визначення пріоритетності реалізації інноваційних проєктів / В. О. Зубенко // Комунальне господарство міст : наук. зб. – Вип. 80. – К. : Техніка, 2008. – С. 38–45.

Маркетинг інновацій і інновації в маркетингу: збірник тез доповідей VII Міжнародної науково-практичної конференції, 25-26 вересня 2014 року. – Суми : ТОВ "ДД "Папірус", 2014. - С. 150-152.